

ORTO

UPROSTŘED LÁSKY BEZ LÁSKY
ANS

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

10 doporučení filmů a seriálů

Autorská tvorba

Kresby a fotky

ÚVODNÍK

Naši milí čtenáři,

máme tu pro Vás další číslo, které Vás zahřeje u srdce. Doufáme, že jste se po měsíční pauze zase těšili na naši dávku umění. Začíná se oteplovat a z rozbředlého bahna, kterému s trochou zoufalství říkáme sníh, začínají vylézat první sněženky. Začíná to období, kdy můžeme nechat teplou šálu a čepici doma a konečně vytáhnout ze šatníku ty oblíbené kousky, které jsme přes zimu přehlíželi. Pomalu, ale jistě si s blížícím se létem začínáme plánovat další snové prázdniny, na které se nemůžeme dočkat.

Pro tohle (dvoj)číslo jsme vybrali téma *uprostřed lásky bez lásky a sny*. Řekla bych, že ani v těchto krásných časech nemůžeme opomíjet ty malé nedokonalosti každodenního života. Třeba to, že lyže vytáhneme zase až za rok, nebo to, že už začíná být nepříjemné horko všude, kam se podíváme, a naše oblíbené zimní boty už prostě nosit nemůžeme. Taký s teplem přichází ten každoroční stres, vždyť už se ten čas krátí, a to to ani pořádně nezačalo. Chci tím říct, že všechno má i svoji horší stránku. Stejně tak, jako láska, pocit, který je pro nás tak důležitý a krásný, má vždycky spoustu nedokonalostí, je má i jaro. Chci tím říct, že se někdy můžeme cítit uprostřed lásky bez lásky. Tohle číslo jsme směřovali i na ty trochu pochmurné chvíle. Možná trochu proto, abyste uprostřed lásky nemuseli být sami.

Anežka Holá
Časopis OrTo

Tajemství lásky je větší
než tajemství smrti.

OSCAR WILDE

O NÁS

Jak začít? Řekla bych, že jsme parta kreativních studentů, přátel, kteří se na svět kolem sebe rádi koukají uměleckýma očima. Každý z nás jsme jiný, každý z nás vidí svět trochu jinak, a v tom je ta krása.

Když jsem před lety přišla do OrTa, bylo nás sotva šest aktivních. Teď, po dvou letech, máme skvělou redakci se 30 členy a myslím, že se nám daří dělat vážně plná čísla se spoustou autorské tvorby, fotek, kreseb, básní, maleb, rozhovorů či zajímavých článků.

Myslím, že pro nás OrTo není jen obyčejný školní časopis. Každý text, kresba, fotka, báseň v sobě skrývá tolik z nás, tolik citu, krásy, lásky, neštěstí, smutku a radosti. Není to jen tak nějaký časopis. Pro nás je to naše mistrovské dílo, které jde přímo od srdce. Je to časopis pro Vás, ale i pro nás, abychom se k němu jednou mohli vrátit a prožít si znovu ty kouzelné chvíle. Pojdte si je prožít s námi, dokud to jde.

Chceš se o nás dozvědět víc? Sleduj nás na sítích!

orto_gjo

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO

Naše redakce jmenovitě:

Adam Matoušek
Adele Bečvářová
Adéla Černá
Amy Gaphar
Aneta Hejdová
Aneta Kolovecká
Anežka Holá
Anna Raimundová
Barbora Bečvářová
Barbora Hejtmanková
Barbora Marysková
Daniela Miková
Ema Polnická
Eva Kůsová
Eliška Mutlová
František Žaloudek
Jonáš Chalupa
Kamila Kolářová
Karolína Jůnová
Martina Pexová
Michaela Olivová
Nela Janečková
Nella Hlebová
Petr Bartoš
Radka Macháčková
Sabina Bourková
Sofia Kyslytska
Štěpán Stef Hadrovský
Tereza Skalová
Tomáš Kováč
Zuzana Musilová

Co v tomto čísle najdete?

— 06

5 FILMŮ NA KTERÉ SE MUSÍTE
PODÍVAT: DETEKTIVKY

František Žaloudek

— 07

KARTY A KOUZLA

Martina Pexová

— 12

BIKILI

Vulpes Macrotis

— 14

5 FILMŮ NA KTERÉ SE MUSÍTE
PODÍVAT: DOJÁKY

Hashi

— 17

KRÁSA KOPŘIV

Anežka Holá

— 19

HODINY

Petr Bartoš

5 FILMŮ NA KTERÉ SE MUSÍTE PODÍVAT

– TÉMA: DETEKTIVKA

FRANTIŠEK ŽALOUDEK

Šifra Mistra Leonarda – Úplně nejlíp natočený film vůbec. Úžasný děj, úžasné prostředí, jen má hlasitou hudbu.

Andělé a Démoni – Taky úžasný film, hraje v něm Tom Hanks, stejně jako v minulém tipu. Za mě taky úžasný film.

Inferno – Poslední film ze série s Tomem Hanksem. Taky dobrý film, ale nedoporučuji se koukat večer. Sice je to varování spíše pro děti, ale je to fakt.

Můj přítel Monk – Je to starší seriál, ale za mě je i tak dobrý. Je to o bývalém perfekcionista detektivovi, ale více nechci odhalovat.

Vražda v Orient Expressu – Vyšetřuje známý Hercule Poirot. Je to hodně starý film, ale dost dobrý.

KARTY A KOUZLA

MARTINA PEXOVÁ

Taneční sál byl plný světla, která pálila v očích a zrychlovala srdeční tep. Desítky hostů oděných ve svých nejdražších večerních šatech kroužily po místnosti v jemném rytmu valčíku. Podpatky dámských bot vesele klapaly do rytmu, až nebylo slyšet vlastního slova.

Elora to všechno pozorovala z bezpečného místa za královskými křesly svých rodičů. Nohy ji bolely od již absolvovaných tanců a hlava třeštila z orchestru, jenž vyhrával jako o život. Nejraději by se schovala ve své komnatě a zalezla si pod peřinu s dobrou knihou. To ale jako princezna udělat samozřejmě nemohla. A tak se musela na každého nově přichozího usmívat jako by si ples užívala. Doufala, že nikdo neprohlédne, jak křečovitě a falešné její úsměvy jsou. Přes to, že se tu dnes sešlo tolik lidí, ten nejdůležitější pro Eloru chyběl. Její snoubenec Ettarian. Odjel před pár dní shradní stráží pozatýkat tlupu loupežníků, která už několik týdnů řádila na severu království. Od té doby o něm Elora neměla žádné zprávy. Trnula strachy, jestli se Ettarianovi něco nestalo. Strávit celý večer mezi hlučnými, podnapilými šlechtici bylo to poslední, co by si ve svém rozpoložení přála. Její rodiče a přátelé však doufali, že ji ples alespoň na chvíli rozptýlí.

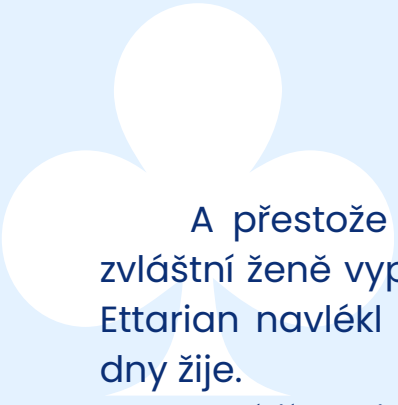
Ples byl už skoro v polovině, když si všimla zvláštní ženy sedící na zdobené židli v rohu. Zamračila se. Vůbec ji neviděla vejít. Mohlo jí být asi čtyřicet a působila dojmem rozmarné šlechtičny. Na rukou jí při každém pohybu cinkaly náramky, drahými střevíci podupávala do rytmu. Eloře se na ní něco nezdálo a za moment pochopila proč. V rukou ta žena žmoulala cosi co nejvíce připomínalo hrací karty. Mistrně je mezi prsty promíchávala a po chvíli si je vždy rozložila na klíně, aby si je prohlédla.

Aniž si Elora stačila uvědomit, že něco takového dělá, vydala se přes sál k té podivínce. Usoudila, že ze všech přítomných vypadá jako nejzajímavější společnice.

„Nevypadáte zrovna vesele, princezno,“ oslovila ji žena, jen co se k ní Elora přiblížila.

Elora vzdychla a klesla do vedlejšího křesla. „To opravdu ne,“ připustila. Prsty si urovnávala těžkou látku svých šatů, aby se zaměstnala.

„Ale proč?“ zajímala se paní. Její ruce ustaly v neustálém promíchávání karet.

A přestože to Elora neměla v plánu, najednou se přistihla, že té zvláštní ženě vypráví celé své trápení. O radosti, kterou prožívala, když jí Ettarian navlékl na prst zasnubní prsten a o strachu, v němž teď celé dny žije.

Paní jí zaujatě poslouchala. Zdálo se, že skoro ani nemrká, jak se usilovně soustředí na Elořinu řeč. Jen co princezna skončila, sáhla do svého balíčku karet.

„Víš, co říká tahle karta, milá Eloro?“ zeptala se své naprosto zmatené společnice.

Povrch karty brázdilo několik ledabyle načmáraných linek, které jako by nakreslilo malé dítě. Ať se Elora snažila sebevíc, žádný význam v nich nespatořovala. Mlčky zavrtěla hlavou.

„Láska hory přenáší,“ odpověděla žena. Elora ji podezírala, že si vymyslela průpovídku, kterou zrovna potřebovala slyšet. „Třeba se tu ten tvůj Ettarian objeví ještě dnes večer.“

To těžko, měla na jazyku Elora. Byla by to i vyslovila nahlas, jazyk jí však náhle ztěžkl. Pohled se jí rozostřil, hlava klesla na prsa a mysl zvolna odplouvala do bezvědomí. Ještě než zcela usnula, zahlédla, jak ta zvláštní šlechtična vstává. Měla pocit, že zahlédla, jak se jí na zádech cosi třpytí. Vypadalo to skoro jako... křídla.

„Eloro! Eloro!“

Kdosi pevně svíral Elořina ramena. Elora by se nejradši stočila do klubíčka, aby jí nechal na pokoji, ale narušitel se nevzdával. Neochotně otevřela oči. Do očí jí okamžitě vniklo světlo desítek svícnů. Chvilku překvapeně mrkala, než rozeznala, že se nad ní sklání její otec.

Ve tváři ne nepodobné její mu pohrával úsměv. Cosi ho velice potěšilo. „Říkal jsem si, že tohle by tě mohlo zajímat,“ poznamenal tajuplně a ustoupil stranou.

Eloře se tak naskytl výhled kvchodu do sálu, kudy zrovna procházela skupinka mužů. Jejich oblečení se ani v nejmenším nepodobalo vyšperkovaným oděvům hostů. V jejich čele zahlédla povědomou postavu. Krátké vlasy černé jako noc, smaragdově zbarvené oči. Postava bojovníka, ústa prince.

„Ettariane!“ vykřikla Elora. Prudce vyskočila z křesla, div že se nezamotala do lemu svých šatů. Bylo jí jedno, že po ní všichni šlechtici pohoršeně pokukují a špitají si, že „toto se pro princeznu nesluší.“ Ettarian ji totiž spatřil také. Vykročil jí v ústrety. Čas se zpomalil. Srazili se uprostřed taneční plochy, vzduchem zavlála Elořina bohatá sukně a za chvíli už objímala svého snoubence jako by ho už nikdy neměla v plánu pustit. Ettarian je naživu, tlouklo její srdce. Je tady.

Konečně byl celý svět zase v pořádku.

„Jak ses sem tak rychle dostal?“ vypravila ze sebe, když její nadšení trochu opadlo. Lehce se od Ettariana odtáhla, aby si urovnala šaty. On ji pozoroval s něžným úsměvem a zářícíma očima.

„To bych taky rád věděl,“ pokrčil rameny. „Zabloudili jsme v močálech na severu. Noční bouře totiž strhla most přes řeku a my museli najít jinou cestu. Plahočili jsme se kolem celé dny. Ale dnes večer nás našla taková zvláštní šlechtična. Zvláštní je vlastně dost slabé slovo. Přijela na stříbrném koni a přísahal bych, že měla křídla, ale to je asi hloupost...“

Elora střelila pohledem ke dvěma křeslům na druhém konci sálu. Po šlechtičně spodivnými kartami nebylo ani stopy. Znovu upřela oči na Ettariana. „Ona vás sem dovedla?“ zeptala se.

„Asi ano,“ prohlásil Ettarian. „Najednou jsme prostě byli tady. Zmizela dřív, než jsem jí mohl pořádně poděkovat.“ Elora Ettariana objala. Do očí jí vyhrkly slzy vděčnosti.

Možná, že na tom starém pořekadle bude něco pravdy.

Bylo už dlouho po půlnoci, když hrad opouštěla jezdkyňe ve třpytivých šatech. Když jí strážný otevíral bránu, měl pocit, že zahlédl, jak se jí na zádech pod pláštěm cosi blýská. Nevěřicně si protřel oči. To už se ale jezdkyňe ztratila v půlnoční tmě.

Kdo ví, kam měla namířeno. Snad pomoci dalším dobrým lidem. Snad to byla jen svérázná šlechtična milující kuriozity.

Anebo mají pohádky se skutečností společného více, než si myslíme.

BIKILI

VULPES MACROTIS

Inspirováno knihou Bezvětrné Město II.

Vraždili
každého, kdo zkřížil jim cestu.
Nelitovali
všech těl (a co nad nimi bylo stesku)!
Dělali,
že jejich činy se nestaly.
Snili o krvi,
co zaplavila dvůr,
snad aby postavit nad ni
mohli svůj trůn.
Lhali všem,
kdo hrůzu viděli,
a oni věřili
v jejich lži,
vždyť to věděli!

Proč? Protože přece jen
je lehčí věřit katům
nežli podat ruku obětem.

5 FILMŮ NA KTERÉ SE MUSÍTE PODÍVAT

TÉMA: DOJÁK

FRANTIŠEK ŽALOUDEK

Titanic – za mě jeden z nejlepších filmů vůbec.

Je to na celovečerní sledování, ale stojí za to. Protože pokud jste ho neviděli, můžete se těšit na luxus a drama.

Zápisník jedné lásky – Úžasný film viděl jsem jenom v angličtině, takže nevím, jak je to s překladem, ale originál je úžasný.

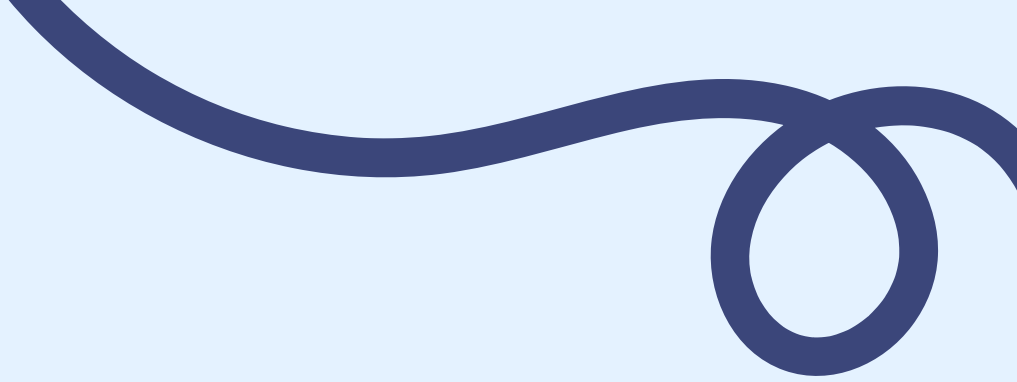
Hříšný tanec – Klasika, kterou viděl snad každý na světě, ale já myslím, že stojí za zmínku, protože je to taky moc hezký film.

Nevěsta na útěku – Tento film jsem viděl tak trochu omylem, ale vlastně byl docela dobrý. Je to sice dávno, ale pamatuju si, že to bylo dobré.

Doufám, že můj výběr nebyl tak strašný, že byste ho nejraději vyhodili z okna, a že si ho přečtete i příště.

KRÁSA KOPŘIV

ANEŽKA HOLÁ

Někdy se cítím sama.

Někdy pláču do polštáře.

Někdy stojím ve sprše a nemůžu dělat nic jiného než jen sledovat slzy, které mi tečou po tváři.

Někdy si připadám jako nejhorší člověk.

Někdy mám pocit, že jsem k ničemu.

Někdy se nenávidím za to, jaká jsem.

Někdy prostě jen ležím a proklínám své myšlenky.

Někdy se ztratím ve své hlavě a nemůžu se najít.

Někdy to prostě vzdám.

Sedím na staré studni a trochu mě studí zadek. Kolem mě je ta nejkrásnější louka plná sedmikrásek, vlčího máku a vzpomínek. Zvednu se a rozběhnu se po louce. Vzpomínám si, jak jsme tady běželi s Kolouškem. Jak jsme si tu se ségrou hráli na schovávanou. Jak jsem se tu učila řídit. Všechny tyto vzpomínky mě dělají lehčí a lehčí. Sluníčko začne zapadat a já se cítím tak šťastná. Běžím dál a dál, ale pomalu zpomaluji. Jakoby mě něco pálilo a chtělo donutit se zastavit. Rozhlédnu se kolem. Louka není jen plná krásného kvítí. Všude kolem vidím kopřivy, které mě bodají do nohou. Bolí mě to čím dál víc. Zhluboka se nadechnu a začnu všechny kopřivy trhat. Pobíhám z místa na místo a snažím se vyrvat všechny ten plevel z mojí krásné louky, na kterou tak ráda chodím. Na rukou se mi dělají čím dál větší puchýře, ale mně je to jedno. Já už je nechci ani vidět. Setmělo se. Všude kolem je tma a už to nevypadá tak krásně jako během dne. Naházím všechny ty nechutné kopřivy na hromadu a zapálím ji. Mám prázdnou mysl. Tmou je vidět jen velký plamen, který je všechny pohltil.

Stojím v malém kostele. Mám na sobě ty nejkrásnější bílé šaty, které jsem kdy viděla. Připadám si v nich jako víla, která tančí v lese mezi stromy. Všechno kolem je tam nádherné, prostorem zní tóny varhan, které hrají poklidnou píseň. Sednu si do první lavice a ponořím se do svých myšlenek. Zavřu oči. Varhany najednou přestanou hrát písně, ale uslyším nepříjemné tóny, které spolu neladí. Je mi zima. Cítím pod nohama vodu. Zvednu se a snažím se zjistit, co se děje. Kostel se třese. Z krásných oken padají kusy skla, které mě bodají do rukou. Moje krásné šaty už nejsou tak krásné. Cítím, jak se trhají a nasakují vodou a krví. Snažím se co nejrychleji utéct ven. Celá pomlácená, skoro nahá zabouchnu dveře do kostela a se slzami v očích se zhroutím před dveřmi.

Někdy nedokážu přijmout, kdo jsem a kdo jsem byla.

Někdy mě děsí moje myšlenky.

Někdy se stydím sama za sebe.

Někdy bych to raději všechno spálila.

Někdy bych nejraději utekla.

Ale utéct někdy není řešení a někdy to prostě nehoří.

Někdy se musím podívat sama na sebe.

A přijmout, že i kopřiva může být tou nejkrásnější květinou

HODINY

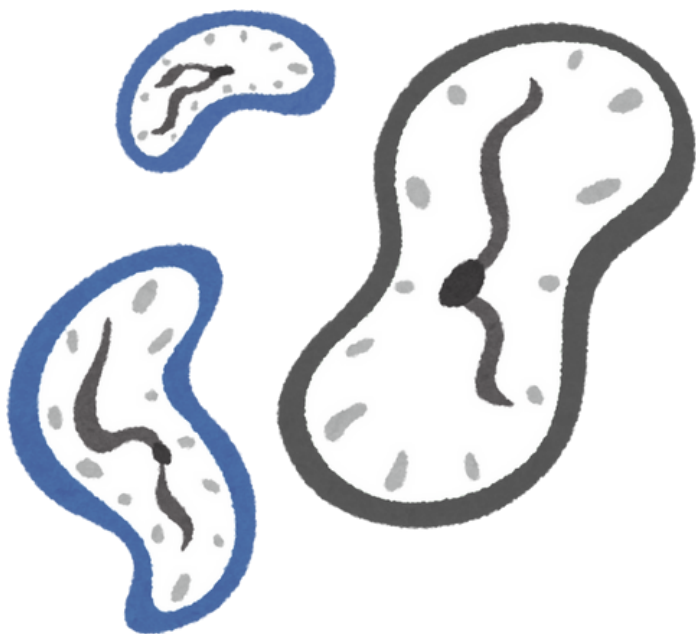
PETR BARTOŠ

Tik tak, tik tak,
hodiny řvou hlasitě dál,
zastavit je bych si nesmírně přál.

Zastavit čas,
ten tenký vlas,
co vpřed žene nás,
životy snaže se krást.

Bum prásk, bum prásk,
hodiny padají k zemi.
Ze zdi je strhávám,
snaže se zastavit všechny ty změny.

Střepy a třísky rvou se mi do dlaní.
Dávají najevo nevyhnutelné znamení.
Čas plyne dál a nic mu nezabrání.

ALBERT EINSTEIN

„Nikdy nerezignuj
na to, co chceš
opravdu dělat.
Člověk s velkými
sny je mocnější
než ten se všemi
fakty.“

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2025

Jaselská 932, Kutná Hora, 284 01, Česká republika

Logo: Monika Sladká

Design: Aneta Neprašová

Titulní strana: Tereza Skalová

Ilustrace: B. Marysková, T. Skalová

Korektura: Tomáš Kováč

Editace a formátování: Anežka Holá, Jonáš Chalupa

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO